

Trtje in povrtje.

More matter, with less art
(Shakesp. Haml. II, 2.)

1.

Vina mi natoči,
dragi prijatelj moj,
milosten priskoči
duševni nemoči,
nič se zlega ne boj!

Kaj bi se že menil
za ta preljubi svet!
Kdo bi se jeze penil
in čemu bi ne cenil
svojih zrelostnih let?!

Jedki govor, ki siplje
tisoč po svetu zdrah,
govor, ki zbada in ščiplje
bližnjika na vse kriplje,
zame je — prazen strah!

2.

Imel sem nekdanj krasen vrt.
Gojil sem v njem cvetice,
resedo, krisanteme,
potonike, vrtnice . . .
Povrtnih cvetov kras in vonj,
vsem poljskim cvetom kos —
ah, koliko veselja
imela sta oko in nos! —
A kmalu je napočila
življenja dóba mrtva, pusta;
pozabil sem oči, nosá
in misliti začel na usta — —
Pometal sem cvetice ven
iz vrta kar v obcestni jarek,
spomine na nekdanji sen,
užitkov drugih, boljših barek¹⁾ . . .

In zdaj koristen vrt imam.
V njem raste brdokev²⁾ obilno
in redkev in rdečih pés
in broj sadovnatih dreves.

Postavil sem visoke brajde,
zasadil trte v gnojna tla,
in moja doba, mrtva pusta
počasi, tiho je prešla . . .

Zdaj brdokvar sem, redkvar, pesnik —
in ker vseh trt je le pero,
postavljam se celo lahko,
da tudi bôgat sem — peresnik.

3.

Nesreča vedna!
Ko bil sem majhen in mlad,
moj duh je hotel umeti,
kar ume kak starec sivobrad
na tem neumljivem sveti.
In tolažili so me,
da sem še mnogo premlad,
da bom že razumel vse,
ko starost priveje mi hlad.

Zdaj spet sem sila nesrečen
in žalosten, ker sem — prestar,
da mogel bi jasno umeti,
kar ume vsak mlad šušmar . . .

Ah, kdaj umrem, naznanite
mi, Gašpar, Miha in Boltazar! —

4.

Domu sije zlati vek,
danes piše vse povprek:
Eni za dobro stvar,
drugi za slave žar,
tretji za lep denar —
no, in četrti . . .?
Ti nam že niso več mar!

¹⁾ Berek = želján. — ²⁾ Brdokva = solata.

Anton Medved.

Trtje in povrtje.

More matter, with less art.
(Shakesp. Haml. II. 2.)

5.

Ne doktor ne profesor nisi,
pa še pisariš, diletant! —
jezlja nad tvojimi se spisi,
naočnike ravna pedant.

— Affirmo hoc et istud nego ...
Conclusionis haec est vis,
da svojega ugleda tego ¹⁾
potisne pod ocene spis.

In krog in krog ocena roma
in priča zboru vseh duhov:
Dokaz je doktorska diploma,
razlog — profesorski naslov.

6.

Saj nič ne rečem, saj pravim samó:
Ti enkrat ustvari nam lepo dramo,
in ako na odru uspevala bo,
za vedno jo potlej radi imamo.

A če se v gledišču vsem zehalo bo,
in ti boš sedel v intendantski loži,
kar pusti pero! . . . Pa nikar me ne toži —
saj nič ne rečem, saj pravim samó.

7.

Nemilo sem bil nekoga prijel
zaradi majhnega pesmotvora
odkritosrčen, zavesten, vesel —
A kakšna je bila moja pokora!

Kot ranjen lev je groznó zatulil,
kot lačen gosjak široko zavpil,
kot rak je debelo oči izbulil,
da bi jih s palčico lahko odbil!

8.

Ne govôri
o razpôri
svojega rodu!
Kjer prepirata se dva,
tisti preje se poda,

kdor je bolj željan miru
in menj veden, kaj je res . . .
Kadar se upehata,
naj samá odnehata,
ali pa naj pride tretji vmes!

9.

Kdaj pesmi naj svoje objavim?
Nesretniče pevče! jaz pravim.
Če pesmi prezgodaj razpošlješ po sveti,
vsi: — Nonum prematur in annum! velé ti.
Če nonum in annum jih piliš
in tešeš in gladiš in miliš,
velé ti, da krpaš in kuješ . . .
Nikdar ne izdaj jih, čuješ? —

10.

Ah, moja duša, lahko si vesela!
Res včasih te greh zapeče,
a vselej ti svet na pomoč priteče:
— E kaj, saj to vse kri dela . . .

Anton Medved.

¹⁾ Tega = teža.

„Pojdi z menoj v mojo sobo, se imava nekaj pogovoriti . . .“

Juretovka je kmalu dobila moke zdolaj v mlinu. Pa ni šla precej domov. Stopila je pod okno in poslušala . . .

Brigita in Maruška sta ravno odložili šivanje, ker se je že mrak delal, ko je prišla Juretovka z vrečo na glavi mimo, vsa razbeljena.

„Si pa moke dobila?“ jo je ogovorila Maruška. „To si morala hitro iti, ker ti je tako vroče!“

„Da, pri Stoparju sem jo dobila. Hitro sem pa šla, hitro. Saj mi drugače ni dalo. Tako sem pa brusila pete! Pa da sem le prišla spet domov! Tukaj je vsaj mir. Tam

je pa tak kreg in prepir, da je človeka strah in groza . . .“

„Kje?“

„I, pri Stoparjevih.“

„Kaj pa je vendar?“

„Eh, jeziki vse naredé. Saj sem dejala, da ti moram povedati, zato sem prišla mimo. Daj no, Maruška, malo prijeti Antona, da ne bo kvasil takih stvari . . .“

„Kaj pa je vendar? Povej!“

„I, neumnost, sama neumnost! Anton je staremu Stoparju natvezel, da hodi Janko za Brigito. Ali ni to neumno? Zdaj pa stari vpije, razbija in kolne, da se vse tresé.“

Juretovka je hitela dalje. Maruška je pogledala Brigito: ta je bila bleda kot zid . . .

(Dalje.)

Trtje in povrtje.

More matter, with less art.
(Shakesp. Haml. II. 2.)

11.

Nekoliko klicajev
in pik in pomišljajev —
to bodi duševna hrana
za bolne in site ljudi!

A mi smo vse drugačni,
mi zdravi smo in lačni,
nam tudi taka hrana diši,
ki v nji nič klicajev in pomišljajev ni!

12.

Ali luna več ne sije?
Ali zvezde več ne migljajo?
Ali ni več poezije?

Ali smo privezali
pegaza v temotno stajo?
Ali pesniki niso več

misleci resni in globoki?
Ali je vsa poezija preč?
Sámo pero je ostalo v roki?

13.

Stebrove Hermove podrj,
Dijanin tempelj zažgí —
in tvoje ime bo slovelo.
Vso vero obesi na klin,
kot slavni Luter Martin —
in čislano bo tvoje delo.
Govôri o takih zvereh,

ki bivajo v naših domeh —
in bodeš pisatelj ‚okusa‘.
Za lahkomišelné ljudi
kot ‚mislec‘ napiši ti
šaljivke po zgledu ‚Brusa‘.
S pijačo nakoplji si jetiko —
in potlej nam spiši — estetiko . . .

14.

Največji duh je danes tisti,
kdor nima nič prepričanja,
kdor s svojimi ‚nazori‘ ‚čisti‘
v prelepi avtorski zavisti
ves svet z otrovom bičanja.

Obleče kako snov nemarno,
omaže narodno bukvarno,
in vedno ‚podjetni‘ bukvar
mu dá še za kroke denar!

Anton Medved.

najdba za vojaštvo in promet, ko se izpopolni!

Če prvi poizkusi niso dobri, vendar ne smemo zaradi tega zasmehovati vsega podjetja. Tako delajo nevedneži. Prvi Fultonov parnik so ljudje zasmehovali kot bedastočo, in celo Napoleon I. je imel izumitelja za sleparja, ker je trdil, da pride s svojim parnikom v nekaj urah čez Rokav iz Francije

na Angleško; tako se je zgodilo G. Stephensonu, ki je izumil lokomotivo. Neki v tistem času jako spoštovani list se je iz njega norčeval in njegovo iznajdbo imenoval neumnost. Deloma se tako godi tudi dandanes, in zlasti o zrakoplovcih se je rekla že marsikatera nepremišljena. A zaradi tega ne izgubi vrednosti to, kar je pri njihovem prizadevanju res vredno priznanja. (Dalje.)

Trtje in povrtje.

More matter, with less art.
(Shakesp. Haml. II. 2.)

15.

Pred bitvo na Lipskem, ta divji hrup!
Pijano veselje in strah in up,
vsa čuvstva po srcih so vrela . . .
Evropa, prišel je usodni dan!
Kdo bode zmagal, kdo bode končan?
Napoleon veliki, kaj se ti zdi?
Nešteta so carjev junaška kardela,
vsem duša po zlati prostosti hlepi . . .

Vojak tam póstaren brusi svoj meč,
med sabo mrmra na meji stoječ:

„Le sveti se meč, tovariš moj,
nemara poslednjikrat greva v boj.
Na prsih kolajni dve mi visita,
nemara še tretja mi kdaj zasvita . . .

A potlej — kam? Hu, mraz je nocoj!
Slab prorok zime je mrzel oktober . . .
Baš prav za me, da malo godem:
Če tretjo kolajno v vojski dobodem,
no, potlej sem pa za berača dober . . .“

16.

Meni je vsaka pesem všeč
radostne ali tožne vsebine,
preden grem v trudno posteljo leč,
berem lahkó celo težke tercine.

Rogam se vendar iz vsega srcá
tistemu Muz nesrečnemu sinu,
čigar pesem duh ima
po petroleju ali po vinu.

17.

Ah, čemu le nauke delim?
V kot se naj stisnem in molčim!
Kaj je komu na svetu mar,
kar jaz mislim o svetu;
svet je že preteto star,
jaz pa podoben detétu . . .

18.

Nikar se ne čemêri,
le dvakrat pratiko preberi,
po listih se ščepêri,
pa bodeš velik učenjak.
Saj to je danes vsak,
komur sta nebo in zemlja
— asfaltni tlak!

19.

Udobnost in mezda in prednost stanov,
o, te so poznane na daleč vsakomu,
naj varuje enega slamnati krov,
naj drugi že vlada v sijajnem domu! . . .
Če brat zametuje svoj težki stan,
če jezen preklinja svoj rojstni dan,

nikar ga ne teši in solz ne rosi,
nikar le v Atene sov ne nosi!
Po svoje živita miš in slon.
Čemu bi jelene strahljive tešil? . . .
Kdor toži, da je svoj poklic izgrešil,
najmanj ga izgrešil je ravno on!

Anton Medved.

Trtje in povrtje.

More matter, with less art.
(Shakesp. Haml. II. 2.)

23.

Ubogi, ubogi dihur,
prijatelj izleženih jajec,
sovražnik, zmagavec kur,
pred ježem si pravi zajec!

Pa jež je prijazna žival,
dobrotnik je vrtnih tal;
orožje ga vsega pokriva,
nihče mu ne more do živa.

A ti si brezvesten tat,
ki hodi krog hišnih vrat,
pokrade več in podavi,
kot lačen želodec mu pravi.

Igláti, délavni jež,
li nisi ti drugi — Bur?
Ubogi, ubogi Anglež,
li nisi ti drugi — dihur . . . ?

24.

Bogastvo, rod in slóves
na svetu kaj velja,
plebejec grudi óves,
še bog, da ga ima!

Kdor moder je po krvi,
po glavi pa otrok,
za višjo službo prvi
v rokah ima odlok . . .

Kdor je zadosti bógat,
kaj neki ga je skrb?
Če hoče, gre si ,špógat'
naslov in plemstva grb.

Bojdà se je godilo
nekdaj drugače to — —
No, zdaj je vse minilo — —
Bog vedi, kaj še bo! —

25.

O grob, edino varno ti zavetje,
kdaj ležem v senco tvojih črnih grud,
kdaj oglušim za črno vse prekletje,
ki name kliče ga hinavski ljud?

Pod zemljo mirno moji spé očetje;
svet je pozabil njihovih zamud,
prebili so življenja trdi trud,
in zdaj nad njimi raste mehko cvetje.

Po smrti vpijte, vpijte, vsi sovragi
poniglavi, omike vsake nagi,
da ničeva je moja vsa sposobnost;

da sem ohol, da ljubim le udobnost . . .
Jaz kličem vam — še živ — vzlic vaši zmagi:
Dostojna hči neumnosti je — zlobnost!

26.

Dolgo ste me reševali,
če gorim za vaš poklic;
no, naposled ste spoznali,
da povsem ne gremo vštric.

Kdo je prvi krenil s pota,
ki do vzorov vseh drži? —
Vaša zmota, moja zmota —
krénili smo jaz in — vi!

27.

Cvetice dehtijo
po tihí planjavi,
a meni spomini
vršijo po glavi. —

Spomini na leta,
v katerih sem živel
tako vihrovito,
da mlad sem osivel.

Anton Medved.

Trtje in povrtje.

More matter, with less art.
(Shakesp. Haml. II. 2.)

28.

Prišle so torej tiste ure
v neskončni zmedi zlêga časa,
da pišemo samo sature
brez sladko-milega naglasa . . .

Da mrkli vsi smo pesimisti,
za svetne ‚blagre‘ malo vneti,
da polni trpke smo zavisti,
če kdo nas ne umrè ‚pred leti‘.

Naj sodi kdo o nas, kar hoče,
— besedo to mi oprostite — :
Na svetu zdaj je vse mogoče —
celo ponarejene kite! . . .

29.

Zakaj le ne moreš privreti
iz prsi mi, pesem vesela?
Mar res sem tako izmučen
od težkega, trudnega dela?
Ni gora tako visoka,

ki moram po nji hoditi,
ni onemogla mi roka,
da ne bi mogel voditi
peresa tako, kot hočem jaz —
izmučen samo je moj — obraz!

30.

Ima bledotno lice,
ima glavico drobno,
ne ravno dosti večjo
kot pomladanski česen,
ima životek droben,
za nederc dosti tesen.

A kadar kaj zamisli
v lobanji duhoviti
in kaj zapiše, reče —
to nekatere zbode,
to nekatere speče!

Mordà so mu možgani
drugače razpletani,
vsi živci po možganih
drugače ustrojani . . .

Mordà je bil gorila
njegov praded sloveči
v eksotični deželi,
poznàt po dolgih rokah,
poznàt po nizkem čeli . . .

E, bodi, kakor hoče!
On mnogokaj zapiše
in marsikaj izreče,
kar nekatere zbode
kar nekatere speče!

31.

Tako po svetu se peham,
pobit, da sam ne vem, kod hodim,
le tega se zavedam sam,
da vedno slepe miši vodim.

Pa mi očitaš, bratec ti,
da v pesmih vedno sebe gledam!
Imam zavezane oči,
zato le sebe se zavedam!

Anton Medved.

Trtje in povrtje.

More matter, with less art.
(Shakesp. Hamlet II. 2.)

32.

Kaj hočeš, Katinka, da zate storim,
predražestna ljubica moja?
V obrambo za tebe se nič ne bojim —
nič — niti krvavega boja!

Kadar me napade misel strašna,
da ti bi, Katinka, umrla,
oko mi zalije potok solzâ,
še tožba ne more iz grla.

Pa saj ti, Katinka, umreti ne smeš!
Jokali bi angelski zbori —
in jaz bi po smrti naredil — saj veš,
kaj reveži delajo — nori . . .

Kaj hočeš, Katinka, da zate storim?
Z ljubeznijo večno me vnemi!
„Ah, Robert, veš kaj jaz od tebe želim —
nič drugega — hitro me vzemi!“

33.

Bitja tri so potovala
nékoč po deželi naši:
jezik, osel, ovče.
Mirno svojo pot je hodil,
vsem ljudem povsod poznat,
jezik, star, a živ vodnik.
Osel pak je rigal, brcal,
kadar konja je začutil,
ker je bore tepec mislil,
da je že beseda konj . . .
Ovče ni se kaj zmenilo
(bilo je še pač premlado,
še premedlo, prenevešče)
ni za *jezik*, ni za *osla*:
zdaj je tapalo za enim,

zdaj za drugim — kaj je htelo!
Ko pa *jezik* je zaznal,
da se roga radi družet
tudi njemu zlobni svet,
rekel je besede trde:
„Če želita potovati
še nadalje, butca, z mano,
morata se pokoriti,
meni samemu, da vesta!“
Osel je odvrnil brž:
„Mi se moramo združiti
ne po bistvu, kar ni možno,
temveč po imenu! Upam,
da bo potlej mir zavladal.“
„Dobro!“ oglesi se *ovče*,

imenuj se gospod *jezik*,
združen v naših treh imenih:
jezikoslovče!

Anton Medved.

Med travo.

Med šumečo travo zdravim
svojo gorko si bolešt,
in med travo zdaj o svitu
sanjam svojih zvezd — —

Vse izgubil sem! — Osamljen,
kakor mesec skozi azur,
hodim skozi noč življenja
mladi trubadur . . .

Cvetko Slavin.

Trtje in povrtje.

More matter, with less art.
(Shakesp. Haml. II. 2.)

34.

Veledična
gospodična,
jaz sem čisto izgubljen!
Po močvirnih
lokah mirnih
vodi me ljubezni sen.

Ko ponoči
ne razloči
pogled štorov od ljudi,
lice križam,
plah se bližam
štorom, vprašam: „Kdo ste vi?“

Tih odgovor
vzame tovor
z duše moje, ko veli:
„Ne ongavi!
Spat se spravi!
Sicer to si, kar smo mi!“

35.

Pesem na ‚tralala‘,
godba na ‚hopsasa‘
vredna zlata je, ne bakra.
Polen je božji hram,
v kotu pa joka tam
žaljena ‚musica sacra‘.

36.

Nikar se mi ne srdi,
če v tvoji družbi gost
v besedi kažem trdi,
kako sem divje prost!

V veliki svoji togi
ne čutim, da sem kriv,
če nisem, kakor mnogi
vesel in ljubezniv.

Ne boj se me, gorjanca,
ki v skalah dom je moj!
Izlikanega znanca
desetkrat bolj se boj!

37.

Kaj toliko te briga,
kar svet o tebi klepeta?
V nebo visoko naj te dviga,
ali v pekel peha!

Nikomur ni po godi
na slehernem človeku vse.
Ni vreden, da po zemlji hodi,
kdor sam ne ve, kaj je!

38.

Brdka knežnja Simforoza
sede na čaroben voz.
Sredi ceste pade z voza
in si stlači orlov nos.

Simforoza, knežnja brdka,
nos je lica velik kos.
Meni pa je znana tvrdka,
kjer dobi se tudi nos . . .

Anton Medved.

Trtje in povrtje.

More matter, with less art.
(Shakesp. Haml. II. 2.)

39.

Pri polku bil je debel tambor,
pritlikav, polhu ves podoben.
Nekoč je z bêtom vtrgal v boben
veliko luknjo, kakor žlambor.

Postavljen bil je za trobnika.
Kadar ni sape dosti dobil,
namesto da bi polku trobil,
obraz je delal kot čmerika.

In čast je stražarja dosegel.
A „Kdo je!?“ nikdar ni zakričal,
bedenja se je naveličal —
kadar je mogel, spat je legel.

Tri leta končno je doslužil,
za šole ni bil nič nadarjen,
celo za kmeta ne ustvarjen,
pa se ciganom je pridružil.

Cigani so ga brž sprejeli,
lasé mu namazali s salom,
ogledali ga pred zrkalom —
in krast poslali ga po seli.

Dva dni ukradel ni ničesar;
poskušnjo zadnjo pa je plačal:
Ko se je z lepo desko vračal,
zalotil ga je neki léсар.

Za lesami je ležal tudi,
ko se je zbudil drugo jutro . . .
Sodniki so poslali slugo,
in ga poslali spet med ‚ljûdi‘.

Nasipa gramoz zdaj na kola,
da juho služi si prežgano.
Pri jedi godrnja si vdano:
„Kaj hočem! Smola je pač smola!“

40.

Ti vprašaš, kako le jaz pesmi zlagam,
ko nikdar ne vidiš me treznega?
Z odgovorom kratkim ti rad pomagam,
le srca ne bodi jeznega!

Na leto me vidiš trikrat komaj
v gostilni kateri — kot tebe jaz . . .
Na mojo gôro enkrat priromaj,
tam ni hotelov, kot so pri vas . . .

41.

Zdaj meni šepetaš v uho,
kaj veš le ti in malokdo,
zdaj drugemu, zdaj tretjemu
natvezaš tajni ‚entre-nous‘ . . .

Povej mi, zakar te pobaram!
Nobenih skrivnosti ne maram.

Vse tvoje poznate skrivnosti
osanejo meni naj tuje!
Kdor v vodi prozorni stoji,
pa vneto si v roke pljuje,
še norcu neumen se zdi.

42.

Da moj izraz je ljub in nežen,
spreželjno pesem bi zapel,
kako globoko sem hvaležen,
da nikdar nisem prevesel.

Da pot življenja mi je zložen,
jaz burko v verzih bi skoval,
a ker sem le preveč otožen,
težkó bi kdo jo slastno bral.

O duh, studenec ti brez curka,
ne snuj problemov brez miru!
Spreželjna pesem, tožna burka
le spita mirno v srčnem dnu!

Anton Medved.

vala na nas — „Ali se pravi: ca je? Ali ne znaš, da se reče: comandi?“ . . . No, pa bodi „comandi“, če je to boljše in lepše . . .

Sicer pa se v Lošinjtu tudi nemščina precej šopiri. Z g. Bučarjem sva zabredla v hotel „Vindobona“. Gosta sicer ni bilo nikjer nobenega, le debela hotelirka je sedela v salonu ter se igrala s papigo. V sobi je prav neprijetno dišalo po ribah, in tudi gospa ali stara gospodična ali kaj je bila, ni bila videti posebno prijazna. A ker sva bila že notri in sva nameravala pisati nekaj razglednic, sva naročila vina.

No, ko je prišel čas odhoda in plačila, nova sitnost: natakar ni znal hrvaškega. „Ich bin ein Wiener“, je menil. Jaz sem mu položil na mizo za četrtinko litra 30 vinarjev, češ: „Če več stane, pa mi povejte, a nemščine ne razumem.“ Prijatelj Bučar pa se

je prav razgrel. A škoda besedi! „Ich bin ein Wiener!“ — se je odrezaval možicelj na vse njegove dokaze. Ker je „ein Wiener“, mu ni treba znati jezika dežele, ki živi v nji! Tako gnilo logiko in tako smešno zapetost najde človek le pri Nemcih in Mažarih.

Sicer pa me negostoljubna „Vindobona“ nikdar več ne bode videla v svojih, po ribah tako divno dehtečih prostorih . . .

Ko smo pluli iz luke, nam je ljudstvo na molu še dolgo vihtelo robce v slovo. „Most“ na ladji je bil spet natlačen; pogledi naši so se še enkrat opajali s krasoto mesteca ter se poslavljali od njega. Polagoma nam je izginjalo iz vidika — kakor bi belkastosivi galebi pluli proti jugu ter se izgubljali v sinji daljavi . . .

(Konec.)

Trtje in povrtje.

More matter, with less art.
(Shakesp. Haml. II. 2.)

44.

In, toda, sicer, ali,
pa, zdaj, le, ampak, hev —
kako nam v pesmi žali
posluh teh slov odmev!

A ha, ha, ha, ha, ha, ha,
lahko se grohota,
lahko z rokami maha,
kdor misli, da vse zna!

45.

Resnica ne vpraša,
če komu po godu je:
le s tem se ponaša,
da nikdar ne škoduje.

46.

Abuna Soliman,
naš slavni prerok Knoblehar,
spomin na-te je star,
kot v jasnem jutru novi dan.

Za tabo nam je žal.
Učénost tvojo in pogum
opevati bi znal
ne Umek, temuč veleum.

47.

Dovršnost, nedovršnost
slovenskih glagolov!
Pritajena površnost,
kje tvoj je blagoslov?! —

Ti zapustiš nam dom kar,
predkar poznaš svoj dom.
Le pojdi! Veren bomkar
vsekdar sem bil in bom!

Anton Medved.

Ni še dolgo, ko smo o Robbu kaj malo vedeli, a megle izginjajo in poteze iz Robbovega življenja se prikazujejo vedno jas-

meščani“ (str. 227) méni, da je bila trgovska zadrúžna hiša z njenima patronoma, ki sta tudi patrona proti kužnim boleznim. — Kipe hrani sedaj zadnji lastnik Robbove hiše, g. Ludovik Tschada, ki nam je drage volje prepustil fotografijo svoje nekdanje hiše v porabo. —

neje. Prijazni čitatelj naj nam oprostí, če mu nismo ponudili popolnoma jasne slike; tolašimo se, da se je prepričal vsaj o dobri volji, čeprav nismo ustregli vsem njegovim zahtevam. Veselilo bi nas, ko bi uprav te vrstice kaj pripomogle, da se Robbovo delovanje še bolj pojasni in da pridemo kdaj do celotne slike tega brezdvomno zanimivega moža in prvega kiparja naše dežele.

Trtje in povrtje.

More matter, with less art.
(Shakesp. Haml. II. 2.)

48.

Jaz primorec, ti zamorec,
mračno se ne glejva!
Potnika na eni ladji
dobro se imejva!

Nas pa skrb je vedno manjša
rodnega jezika.
Skoro se učili bomo
v šolah volapúka.

Kákošna razlika torej
večno loči naju
po telesu in po duši,
času in po kraju!

Vi zamorci, vi ste strastni,
mi primorci mirni,
nerazbúrjljivi, nenagljí
in zato preširni.

Blaženi otrok narave!
Naš je greh naglavni,
da smo silno nenaravni,
toda silno — ‚nравni‘.

Vendar, mio caro moro,
nič ne boj se mene!
V vaše proste, tople kraje
ah, kako me žene!

Ti s težavo mnogo gleviš
jezik iz Evrope,
ôbor belih zob premikaš
kot vreteno stope.

Mi poljubljamó po ‚bukvah‘
kvečjemu trihipno,
a besede in poklone
mečemo razsipno.

Bliže k meni se pomakni,
prosto mi govori!
Sladka noč ugaša v dalji,
svit večerni zori.

Lahko ôme, kdor te sliši,
čuvstva do dežele,
v kateri prve so besede
ti v uho zvene.

Blagor mu, kdor pri nas dela
nič očito, vse prikrito,
kdor razume govoriti
nič naravnost, vse zavito!

Glej, navzdol gredó mornarji,
pljuskajo valovi —
daj pošteno mi desnico,
moj prijatelj novi!

49.

Heu mihi! Žalostna brozga
pojmov nejasnih na sveti!
Tudi človeka brez mozga
mora že jeza prevzeti.
Dober spomin — učenost,
to sta si pojma enaka.

Kurtoazija — krepost,
delo naporno je — tlaka.
Verske resnice so — vraže,
vsaka neslanost — princip,
kdor nas — pošteno — nalaže,
storil je dober dovtip . . .
Vsaka je spretnost — umetnost.
Muza, kaj praviš, uboga!

Veš, kaj je tvoja naloga?
Zbujati sladno prijetnost —
Jasno kraljestvo idej
straži kitajska nam stena . . .
Falb preroški, povej:
kaka še bodo vremena?

Anton Medved.